

— Καρὸς γι' ἀστεία, παππού-Μήτρο! τοῦ εἶπαν.
Μὰ ὁ Μήτρο-Ζάννας δὲν ἀστειεύτανε. Τοὺς ἐξήγησε πὸς λίγες σταλαγματιές ἀπὸ τὸ γάλα τοῦ φυτοῦ τῆς «γαλατισίδα» (φλόμου) ἂν ἔσταζαν μέσα στὸ γάλα ποὺ τοὺς ἔπαιρναν κάθε πρωὶ οἱ Ἴταλοί, ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ πιᾶσιν μιὰ «κακὴ κολλιάντζα», ὄχι μοναχὰ αὐτοὺς ποὺ ἦσαν ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρη τὴν Ἰταλία.
— Φτάνει μόνο, πρόσθεσε, νὰ πουν λίγο ἀπ' τὸ γάλα αὐτὸ καὶ 5—6 ἀπὸ μᾶς καὶ νὰ διαδώσουμε πρὶν μᾶς ἔπιασε χολέρα...

Σὲ λίγες ἡμέρες γενικὸ «κόσμιος» στὸν Ἰταλικὸ στρατὸ. Τηλεγραφήματα τότε στὸ στρατηγὸ Ἀνρὲς στὴ Φλώρινα καὶ τὸ στρατηγεῖο τῆς Θεσσαλονίκης:

— «*Άγνωστος ἀσθένεια, ὁμοιάζουσα με χολερίην, μαστίζει τὸν Ἰταλικὸν στρατὸν εἰς τὸν τομεᾶ δαίμα. Ἡ νόσος λαμβάνει μορφήν πανδημικήν, μεταδοθεῖσα ἐκ τῶν ἐντοπιῶν...*».

Μεγάλοι ἐπιστήμονες καὶ πρὸ μεγάλα ματογυῖα ἐφτασαν ἐπὶ τόπου.

— «Ἐπιδημία με ἐπέκτασιν κεραυνοβόλων», ἀπεφάνθησαν. «Θὰ ἐμολύνθῃ ἴσως τὸ νερό!...».

Οἱ στρατιῶτες δὲν μποροῦσαν νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους. Ὁ Κολονέλλος εἶχε καταστήσει ὁ μισός. Καὶ ὅμως, παρ' ὅλο του τὸ πάθημα, ἀνέβαινε τώρα πρὸ στυὰ, δέκα φορὲς καὶ εἴκοσι τὴν ἡμέρα, ἀπάνω στὸ «Κάστρο τὸ Ἰταλικόν»... Στὸ τέλος ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴ συχναθεαίη!...

— Τί διάβολο πάει καὶ κυτταίει αὐτὸς ἐκεῖ ἀπάνω! ἔλεγαν οἱ χωρικοί.

— Τί νὰ ἐπισκοπῇ ὁ Κολονέλλος, ἀπὸ τὸ πρῶ ὡς τὸ βράδυ, μοναχός!...

Τέλος, μετὰ λίγες ἡμέρες, ἦρθε διαταγὴ τοῦ στρατηγεῖου τῆς Θεσσαλονίκης, νὰ μετακινηθῇ ὁ Ἰταλικὸς στρατὸς «ἐκδόμη νοτιώτερον, ἐνεκεν τῆς νοσηρότητος τοῦ κλιματός», τὸ ὁποῖον, ὀλίγον ἔλειπε νὰ κἀνῃ τοὺς Ἰταλοὺς στρατιῶτες νὰ διαφροῦσουν... ἐκ τῶν ὀπισθεν!

Σὰν ἔφυγε καὶ ὁ τελευταῖος Ἰταλός, οἱ χωρικοὶ ἔτρεξαν ν' ἀνέθουν ἀπάνω ψηλὰ στὸ «Ἰταλικὸ τὸ φρούριον» γιὰ νὰ ἰδοῦν τι μυστήριον ἀπασχολοῦσε κάθε ὥρα καὶ στιγμή τὸν Ἰταλὸ συνταγματάρχη, ἐκεῖ ἀπάνω!

Καὶ ὅτι εἶδαν, ἔβλεπε τὸ μυστήριον καὶ ἐξήγησε τὶς στρατηγικὰς τοῦ Κολονέλλου ἀσχολίας καὶ... ἀνάγκας!

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ τοποθεσία αὐτὴ, τὴν ὁποῖαν οἱ Ἰταλοὶ εἶχαν ὀνομάσει «Κάστρο Ἰταλόν» καὶ τὴν προτιμοῦσε ὁ Ἰταλὸς Κολονέλλος ὡς κέντρον τῶν... ἐργεσιῶν του, στὸ χωριὸ τὴ λένε «Χ...καστρο» καὶ ὄχι πειὰ «τῶν Ἰταλῶν τὸ κάστρο», ὅπερ ὅμως ἐν καὶ τὸ αὐτό!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

«Ὅταν ὁ Κόνραδ ἀνεκρήθη Ἀυτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ἐπειδὴ ὁ δοῦξ τοῦ Βένσπεργκ δὲν ἠθέλει νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ, ἐξέστράτευσε ἐναντίον του καὶ τὸν πολέμησε στὴν πρωτεύουσα τοῦ δουκάτου του.

Οἱ πολιορκούμενοι ἀντέταξαν πεισματῶδη ἀμύνα, ἀλλὰ στὸ τέλος ἡ πείνα τοὺς ἀνάγκασε νὰ παραδοθῶν. Τότε ὁ Κόνραδ, ἀγανακτισμένος γιὰ τὴν ἀντίστασιν τους, ἀποφάσισε νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ ὅλους καὶ νὰ καταστρέψῃ τὴν πόλιν. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε καλὴ καρδιά, λυτήθηκε τὶς γυναῖκες καὶ τοὺς ἐπέτρεψε νὰ φύγουν, παίρνοντας μαζί τους ὅτι πρὸ πολῦτιμο εἶχαν.

Τότε ἡ δούκισσα τοῦ Βένσπεργκ, παρερμηνεύοντας σύμφωνα με τὸ συμφέρον τῆς τῆν ἄδεια τοῦ Ἀυτοκράτορος, φορτώθηκε στοὺς ὄμους τῆς τὸν σύζυγόν της καὶ βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, ἀκολουθουμένη καὶ ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες, ἡ ὁποῖες μιμήθηκαν τὸ παράδειγμα τῆς.

Ὁ Ἀυτοκράτωρ, βλέποντας τὸ θέαμα αὐτὸ, συγκινήθηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τὴ μεγαλοψυχία τῶν γυναικῶν, ὥστε ἔβλεσε ἀμέσως τὴν πολιορκία τῆς πόλεως καὶ παραχώρησε γενικὴ ἀμνηστία στοὺς κατοίκους τῆς.

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΟΥΝΩ

Ὁ περίφημος μουσικοσυνθέτης Κάρολος Γκουνώ εἶχε μείνει ὄρφανός ἀπὸ δεκατριῶν χρόνων παιδί. Ἡ μητέρα του θέλησε τότε νὰ τὸν ἐγγράψῃ στὸ Πανεπιστήμιον, γιὰτὶ δὲν προέβλεπε καὶ ἄλλο καλύτερον μέλλον γιὰ τὸν μικρὸ τῆς ὄρφανόν.

Ἐξαφνα μὰ μέρα, ὁ μικρὸς Γκουνώ τῆς εἶπε σοβαρώτατα ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ γίνῃ μουσικός.

- Τρελλάθηκες, παιδί μου, τὸν ρώτησε ἡ μητέρα του.
- Σοβαρὰ σοῦ μιλάω, μητέρα.
- Δὲν θές νὰ σ' ἐγγράψω στὸ Πολυτεχνεῖον;
- «Ὁχι! Ποτέ!
- Ποῦ θέλεις νὰ ἐγγραφῆς;
- Στὸ Ὡδεῖο!
- Ἐ, λοιπὸν, σοῦ λέω καὶ ἐγώ, ὄχι, ποτέ!

Ὁ Γκουνώ ὅμως ἐπέμενε καὶ ἡ μητέρα του, γιὰ νὰ συμβιβαστοῦν, τοῦ πρότεινε νὰ ἀκολουθῆ... τὸ στρατιωτικὸ στάδιον!

— Ὁχι, τῆς ἀπάντησε με πείσμα ὁ μικρός. Ἐγὼ ποτέ μου δὲν θὰ φορέσω ὄπλο!

- Ἀλήθεια; Καὶ νομίζεις ὅτι μπορεῖς ν' ἀποφύγῃς τὴ στρατιωτικὴ σου θητεία;
- Βεβαίωτα, ἅμα κερδίσω τὸ πρῶτον μουσικὸ βραβεῖον τῆς Ρώμης!

Ἡ δυστυχισμένη μητέρα, βλέποντας ὅτι μόνῃ της δὲν μποροῦσε νὰ μεταπέσει τὸν γιὸν της, κατέφυγε στὸ γρηναῖο διδάσκαλό του Ποαρσού καὶ τὸν παρακάλεσε ν' ἀλλάξῃ τὴ γνώμη τοῦ ἰσχυρογόνμου μαθητοῦ του.

Ὁ Ποαρσού κάλεσε τότε τὸν μικρὸ Κάρολο καὶ τὸν ρώτησε:

- Ὡστε θέλεις με τὰ σωστά σου, φίλε μου, νὰ γίνῃς μουσικός;
- Μάλιστα, κύριε Ποαρσού, ἀπάντησε τὸ παιδί με εὐκρινεῖα.
- Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε ἐπάγγελμα...
- Τί λέτε! Δὲν εἶνε ἐπάγγελμα τὸ νὰ γίνῃ κανεὶς Μότσαρτ, Βέμπτερ, Ροσσίνι; Πρέπει νὰ παραδεχθῆτε τότε, δασκάλε μου, πῶς εἶστε πολὺ δύσκολος καὶ ἀπαιτητικός...
- Μὰ ὁ Μότσαρτ, παιδί μου, ἐπέμεινε ὁ ἀγαθὸς δάσκαλος, εἶχε δώσει δείγματα τῆς μεγαλοφυΐας του ὅταν ἦταν ἀκόμα σὰν καὶ σένα. Δεῖξε μὰς λοιπὸν καὶ σὺ ὡς ποῦ φτάνουν ἡ δυνάμεις σου καὶ ἔπειτα βλέπουμε τί μπορεῖ νὰ γίνῃ...

Συγχρόνως ὁ Ποαρσού τοῦ ἔδωκε ἕνα μονόλογο ἀπὸ κάποιο δράμα καὶ τοῦ εἶπε:

- Πάρε αὐτὸ τὸ κομμάτι, μελέτησέ το καλά καὶ ἂν μπορεῖς γράψε ἀπάνω του μουσικὴ, ὄχι βέβαια σὰν τοῦ Μότσαρτ, ἀλλὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένους.
- Ὁ Γκουνώ πῆρε χαμογελῶντας τὸ χειρόγραφο καὶ μετὰ δύο ὥρες γύρισε με τὸ κομμάτι μελοποιημένο. Ἦταν ἡ πρώτη του μελωδία!

Ἦταν ἡ πρώτη του μελωδία!

- Μπράβο! εἶπε ὁ δάσκαλος μόλις τὸ εἶδε. Τραγουδῆσέ το τώρα...
- Εὐχαριστῶς, ἀλλὰ δὲν ἔχομε πιάνο.
- Τί νὰ τὸ κάνουμε τὸ πιάνο;
- Γιὰ νὰ παίξω ἐνὸς θὰ τραγουδῶ. Χωρὶς αὐτὸ δὲν θὰ καταλάβετε τὶς ἁρμονίες μου...

— Νὰ τὶς βρῶσα τὶς ἁρμονίες σου! Ἐμένα μ' ἐνδιαφέρει ἡ ἰδέα, τὸ παρεχόμενον, τὸ μουσικὸ αἶσθημα τοῦ κομματιοῦ σου.

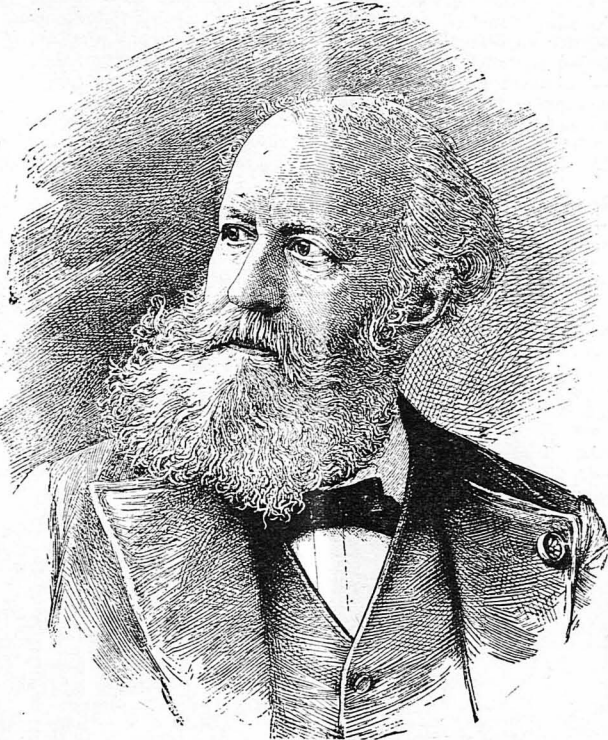
Ὁ Γκουνώ ὑπεχώρησε στὴν ἀξίωσιν τοῦ Ποαρσού καὶ τραγουδῆσε. Ὁ Μπράβο, παιδί μου! Μπράβο, Κάρολε, τὸ εἶπε σφιγγόντας τὸν στὴν ἀγκαλιά του ὁ Ποαρσού, μόλις τελείωσε. Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ θέλεις, γίνε μουσικός. Δὲν σ' ἐμποδίζω πειὰ.

Ἡ μητέρα τοῦ Γκουνώ ὑποχώρησε ἅμα ἔμαθε τὴν πρώτη αὐτῆ ἐπιτυχία τοῦ γιου τῆς καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ διαφορητικά, τὸν ὠδήγησε, κατὰ συμβουλήν τοῦ δασκάλου του, στὸν μουσουργὸ Ρισά, στὸν ὁποῖο εἶπε ὠστόσο ὅτι καλὰ ἔκανε νὰ τὸν ἀπογοητεύσῃ καὶ νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ ἀποστοφῆ πρὸς τὴν τέχνη τῶν ἡρώων.

Ἦταν ὅμως ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Ρισά τῆς εἶπε:

— Ἀλλοῖμονο, κυρία μου! Τὸ παιδί σας ἔχει πάθος με τὴ μουσικὴ. Πάρτε το λοιπὸν ἀπόφασι... Θὰ γίνῃ μουσικός.

Σὲ λίγον καιρὸ ὁ Γκουνώ ἔλαβε μέρος στὸ διαγωνισμὸ γιὰ τὸ μουσικὸ βραβεῖον τῆς Ρώμης καὶ ἦρθε δευτέρως. Διαγωνίστηκε καὶ ἄλλῃ φορὰ ἀνετυχώς, ἀλλὰ τὴν τρίτη φορὰ κέρδισε τὸ ποθητὸ ἔπαθλο καὶ εἶσι ἔπειτα πειὰ τὴ μητέρα του πῶς ἦταν γεννημένος γιὰ μουσικός



Ὁ Γκουνώ.

